

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci navrhovatele **Ing. D. Č., PhD.**, nar. , bytem , trvalý pobyt: proti odpůrci 1/ **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, a 2/ **M. K.**, bytem , o návrhu na neplatnost volby kandidáta,

t a k t o :

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 24. 10. 2012 obdržel Krajský soud v Praze návrh týkající se zpracování výsledků voleb do zastupitelstva Středočeského kraje konaných ve dnech 12. a 13. 10 2012 okrskovou volební komisí č. 8 ve městě P. V návrhu označeném jako "stížnost na zpracování výsledků voleb" navrhovatel namítá, že po nahlédnutí na detailní výsledky voleb v jeho volebním okrsku na stránkách Českého statistického úřadu (dále jen „ČSÚ“) zjistil (<http://www.volby.cz/pls/kz2012/kz351?xjazyk=CZ&xdatum=20121012&xkraj=1&xobec=539911&xokrsek=8&xstrana=43>), že jím udělený preferenční hlas kandidátovi č. 67. na hlasovacím lístku č. 43 nebyl vůbec započítán a u tohoto kandidáta je uvedeno 0 preferenčních hlasů. Je si dále zcela jist, že hlasovací lístek byl označen správně, tudíž byl platný a byl vložen do správné hlasovací obálky. Z tohoto důvodu se domnívá, že celkové výsledky hlasování za tento volební okrsek nebyly zpracovány dostatečně korektně, a tudíž neodpovídají skutečnému rozložení preferenčních hlasů mezi jednotlivé kandidáty.

V návrhu uvedený odkaz na internetové stránky oficiálního volebního serveru ČSÚ obsahuje oficiální údaje o počtech přidělených preferenčních hlasů voliči v městě P., volebnímu okrsku č. 8, a to pro kandidáty vystupující na kandidátní listině Komunistické strany Čech a Moravy (kandidátní listina č. 43; dále jen „KSČM“). Pod č. 67 je na kandidátní listině zapsána kandidátka Ing. D. T., CSc., přičemž dle uvedených údajů tato kandidátka v uvedeném obvodu nezískala žádný preferenční hlas.

Soud se nejprve zabýval otázkou splnění procesních náležitostí podaného návrhu a v tomto směru zjistil, že návrh byl podán včas a že navrhovatel je zapsán ve stálém seznamu voličů vedeném Městským úřadem v Příbrami pro volební okrsek č. 8, takže je k podání tohoto návrhu aktivně legitimován (§ 53 odst. 1 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších změn [dále jen “volební zákon”]).

Zároveň se soud zabýval tím, zda je tento návrh podřaditelný pod kategorii návrhů na neplatnost voleb, návrhů na neplatnost hlasování nebo návrhů na neplatnost volby kandidáta, upravených v ustanovení § 53 odst. 2, 3 a 4 volebního zákona. Bez jednoznačného zodpovězení této otázky totiž nelze určit okruh účastníků soudního řízení.

Podle § 53 odst. 2 volebního zákona může návrh na neplatnost hlasování podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledky hlasování.

Podle odst. 3 návrh na neplatnost voleb může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledky voleb.

Podle odst. 4 pak návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta.

Podle § 90 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se může za podmínek stanovených zvláštními zákony občan, politická strana nebo nezávislý kandidát anebo sdružení nezávislých kandidátů a sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů návrhem domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb nebo neplatnosti hlasování anebo neplatnosti volby kandidáta.

Podle odst. 2 téhož ustanovení jsou v řízení o návrhu na neplatnost voleb nebo na neplatnost hlasování účastníky navrhovatel, příslušný volební orgán, politická strana, sdružení nezávislých kandidátů nebo sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, na jejichž kandidátní listině byl uveden kandidát, jehož volba byla napadena, nebo nezávislý kandidát. V řízení o návrhu na neplatnost volby kandidáta jsou účastníky navrhovatel, příslušný volební orgán a ten, jehož volba byla napadena.

Podle odst. 4 téhož ustanovení, pokud soud rozhodne o neplatnosti volby kandidáta, může současně vyhlásit za zvoleného toho, kdo byl řádně zvolen.

Z uvedených ustanovení není zřejmé, jaké jsou hraniční body mezi jednotlivými typy návrhů a tyto hranice dosud dostatečně nevymezila ani dosavadní judikatura ve věcech volebních. Lze poukázat např. na vymezení účastenství pro případ neplatnosti voleb a neplatnosti hlasování, kdy se přímo hovoří o kandidátovi, jehož volba byla zpochybněna (§ 90 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž důvodem pro podání návrhu na neplatnost volby kandidáta je také porušení ustanovení volebního zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby. Zpochybnění volby kandidátů je tak přirozenou součástí neplatnosti voleb a hlasování a nelze je tak považovat za definiční prvek, jak učinil zákonodárce v § 53 odst. 4 volebního zákona.

Neuchopitelnost a nejasnost dosavadní soudní praxe zmiňuje také právní doktrína (např. P. Molek, V. Šimíček: Soudní přezkum voleb, Linde Praha, 2006, str. 292-304), která poukazuje na vzájemné prolínání se jednotlivých kategorií volebních stížností, tak jak jsou implicitně používány dosavadní judikaturou.

Krajský soud v Praze proto přistoupil pro účely posouzení tohoto návrhu k samostatnému vymezení těchto kategorií. Uvážil, že hlavním principem volebního procesu je převedení svobodné vůle voličů na konkrétní obsazení zastupitelských orgánů za pomoci mechanismu zakotveného ve volebních zákonech. Smyslem právní úpravy návrhů ve věcech volebních (dále též „volební stížnosti“) je pak zakotvit v právním řádu takové právní prostředky ochrany, které umožní odstranění všech narušení volebního procesu, která mohla ovlivnit jeho výsledky v podobě konkrétního obsazení mandátů v zastupitelských orgánech, a to bez ohledu na to, v jaké fázi volebního procesu k tomuto narušení došlo. Odlišná povaha zjištěných volebních vad se při nezbytném požadavku na zachování efektivity soudní kontroly voleb musí projevovat v odlišném rozhodování soudu (typově odlišných výrocích). Jak plyne z ustanovení § 90 odst. 1 věty poslední s. ř. s., soud může prohlásit za neplatné buď volby jako takové nebo jen hlasování ve volbách anebo se omezit na určení neplatnosti volby kandidáta a spojené zpravidla se současným určením toho, kdo byl řádně zvolen. Právě z toho, jak zákon připouští, aby byl

formulován výrok soudu (tj. k čemu má soudní zásah vést), lze dovodit i typovou odlišnost jednotlivých návrhů.

Podle soudu nejširším z uvedených pojmů je pojem volby, který zahrnuje časově celý komplex činností prováděných v souvislosti s volbami do určitého zastupitelského sboru, tj. počínaje vyhlášením voleb, přes registraci kandidátních listin, sestavování voličských seznamů, volební kampaň, až po vlastní hlasování, sečtení výsledků a oznámení výsledků voleb. Komplexnost tohoto pojmu lze kromě gramatického výkladu dovodit i z toho, že je užíváno v samotném názvu volebních zákonů, které řeší celou proceduru volebního procesu od počátku až do konce.

Užším pojmem je pojem hlasování, který představuje vnější projev vůle voličů provedený vhozením volebních lístků do volební urny. Tomuto závěru mj. přisvědčuje i dělení volebního zákona, který v hlavě IV pod nadpisem „HLASOVÁNÍ“ upravuje právě bližší podmínky vnějšího projevu vůle voličů (kdy, kde, v jakém prostředí, jak se volič dostane k volebním lístkům, jak je může upravit).

Samostatným pojmem je pak volba kandidáta. Z kontextu § 90 s. ř. s., zejména odst. 4, je podle soudu zřejmé, že zákon tímto rozumí přidělení mandátu konkrétnímu kandidátovi na základě již projevené vůle voličů. Jestliže soud zjistí, že podle odevzdaných hlasů má mandát připadnout jiné osobě, pak sám stanoví, který kandidát měl získat mandát.

Lze tak shrnout, že návrhem na neplatnost volby kandidáta je třeba rozumět volební stížnost založenou na tvrzení, které by v případě své pravdivosti vyžadovalo pouze zásah soudu spočívající v novém sečtení odevzdaných hlasů a (v souladu s odevzdanými hlasy) správném stanovení kandidátů, kteří získali na základě hlasů voličů mandát. Skutečnosti uváděné v návrhu přitom mohou zpochybňovat jak neplatnost volby jediného kandidáta, tak neplatnost volby více, popř. i všech kandidátů (např. bylo-li by argumentováno softwarovou/matematickou chybou programového vybavení ČSÚ, kterým jsou spočteny celkové výsledky voleb z výsledků zadaných za jednotlivé okrskové komise v rámci celé země). Rozhodnutím soudu o neplatnosti volby kandidáta je konstatování, že konkrétní osoba na základě odevzdaných hlasů mandát nezískala a (vyplynou-li pro to v řízení před soudem dostatečná skutková zjištění) že naopak tento mandát získala jiná osoba.

Rozhodnutím o neplatnosti hlasování soud vyvolá opakování hlasování v konkrétních volebních okrscích. Návrhem na neplatnost hlasování je tak návrh poukazující na vadu, kterou by bylo možné odstranit pouze opakovaným hlasováním, tj. opakovaným projevem vůle voličů ve volebních místnostech. Opět může jít o neplatnost hlasování v jedné volební místnosti, více, ale i všech (např. pokud by všechny vytištěné volební lístky měly vadu, která by neumožňovala jednoznačné určení vůle voliče - poučení by uvedlo, že je možné vybrat více kandidátních listin najednou a voliči by tak běžně činili, nebo pokud by u (de lege ferenda) elektronického hlasování došlo nějakým zásahem k vymazání databáze o odevzdaných hlasech či by se ukázalo, že někdo dodatečně pozměnil údaje o odevzdaných hlasech, aniž by byl zjištělný rozsah tohoto pozměnění). Není však nezbytné opakovat volební kampaň, popř. další samostatné postupy volebního procesu předcházející samotnému hlasování.

Nejzávažnější vady jsou pak předmětem tvrzení v případě návrhu na neplatnost voleb. Rozhodnutím o neplatnosti voleb soud vyvolá opakování volebního procesu jako celku. Existence takových vad zasahuje i fázi před vlastním hlasováním, tj. svobodu vůle voliče, popř. zákonnost vymezení okruhu kandidátů ucházejících se o hlasy voličů, popř. okruhu voličů. Poslední dvě kategorie v principu nebudou přicházet v úvahu, neboť k řešení uvedených vad jsou určeny zvláštní druhy volebních stížností vymezené v § 88 a 89 s. ř. s. (soudní ochrana ve věcech seznamu voličů a ve věcech registrace) a uplatnění takové námitky až po uskutečnění hlasování bude až na výjimky vždy opožděné a nepřípustné (srov. však problematiku účelového

přehlašování trvalého pobytu a nález Ústavního soudu [dále jen “ÚS”] ze dne 4. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 59/10, kdy i v této fázi byly řešeny otázky související se zápisem do stálých volebních seznamů). Tento typ návrhů tak bude směřovat především na případy nezákonných zásahů do svobody vůle voliče, jako jsou již judikované případy podplácení voličů, ale i na případy porušení zásad volební kampaně. V takových situacích již nepostačuje vlastní opakování hlasování, ale v případě prokázání takto závažné nezákonnosti je nutné mnohdy opakovat, když ne volební proces jako celek, tak přinejmenším samotnou volební kampaň a navazující hlasování, aby volič měl možnost si učinit nový názor a znovu zformulovat svou vůli (včetně zvážení informace o tom, že v minulosti nepřípustné ovlivňování vůle voličů proběhlo a kdo je za ně odpovědný). V tomto případě si lze představit opakování voleb jen v určitých obvodech (obecní a senátní volby), avšak s ohledem na komplexnost volebního procesu to bude výjimkou a zásadně nebude vhodné omezovat opakování voleb pouze na dílčí volební okrsky (viz výtky v odst. 37 nálezu Pl. ÚS 57/10).

Výsledkem voleb tak Krajský soud v Praze chápe stav, kdy odevzdané hlasy odpovídají svobodnému rozhodnutí voliče o tom, zda vůbec půjde volit a koho bude volit, výsledkem hlasování pak souhrn odevzdaných hlasů ve volbách a výsledkem volby kandidáta pak skutečnost, že určitý kandidát na základě výsledků hlasování získal mandát. Krajský soud v Praze dále podotýká, že definičním kritériem pro rozlišení neplatnosti hlasování od neplatnosti voleb v tomto pojetí není rozsah zasaženého území. Větší plošný dosah může mít mnohdy i vada, jejíž odstranění si vyžaduje pouhé opakování hlasování, nikoliv i volební kampaně a dalších procesů předcházejících vlastnímu hlasování.

I v rámci takto učiněného vymezení mohou existovat hraniční kategorie, kdy nemusí být snadné si ujasnit, zda k nápravě vady postačí pouze opakování hlasování či bude nutné opakování celého volebního procesu. Přesto však při tomto vymezení by nemělo docházet k tak snadnému prolínání kategorií volebních stížností, jak naznačuje právní doktrína (P. Molek, V. Šimíček: Soudní přezkum voleb, Linde Praha, 2006, str. 292-293: *„Jak jsme totiž uvedli s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu výše, i v případě, kdy zákon hovoří toliko o možnosti podat návrh na neplatnost volby kandidáta, lze výkladem dovodit, že i v tomto typu řízení je možno dospět k závěru o neplatnosti všech zvolených kandidátů i jejich náhradníků, což ve svých důsledcích nepředstavuje nic jiného než vyslovení neplatnosti voleb jako celku. Rovněž není pochyb o tom, že důvod neplatnosti volby kandidáta může spočívat právě (i jen) v tom, že došlo k protizákonnosti při samotném aktu hlasování.“*).

Úvaha, jaký rozsah opakování volebního procesu je pro odstranění tvrzené vady dostačující (při respektování principu minimalizace soudních zásahů do výsledků voleb a principu maximálního respektu k vůli projevené voliči), totiž představuje výběr mezi třemi možnostmi, které plně pokrývají všechny dílčí, vadou zasažitelné složky volebního procesu. Každé tvrzené volební vadě přitom lze přiřadit jenom jednu optimální variantu jejího odstranění. Určení optimální varianty pro různé typové situace bude nepochybně předmětem závěrů budoucí judikatury. Může samozřejmě nastat situace, kdy při vlastním zjišťování skutkového stavu soud objeví jiný rozsah tvrzené vady, což může mít za následek odlišnou potřebu zásahu soudu a odlišné vymezení účastníků. Tento problém však existoval již v dosavadních přístupech prezentovaných doktrínou.

K citované části odborné literatury lze uvést, že návrh, z něž lze dovodit neplatnost voleb všech kandidátů, je extrémní, nicméně stále by v pojetí zastávaném Krajským soudem v Praze nešlo o případ neplatnosti voleb. Pouze by to znamenalo nutnost sečtení většího rozsahu (snad i všech) volebních lístků soudem, přičemž by však nebyl důvod pro opakování voleb nebo hlasování. Pokud je nutné opakovat hlasování či celé volby, je vždy zpochybněn mandát kandidátů v dotčeném volebním obvodu (a to nezřídka všech kandidátů), protože z údajů o dříve

odevzdaných hlasech za dotčené volební okrsky nelze vycházet. To však neznamená, že by bylo možné uvažovat o návrhu jako o návrhu na neplatnost volby kandidáta. Zpochybnění oficiálně vyhlášeného obsazení mandátů (nejméně jednoho) je totiž předpokladem úspěšnosti každé volební stížnosti podle § 90 s. ř. s. (viz níže jako třetí bod přezkumu).

Sluší se podotknout, že citovaný úsek z odborné literatury je nejspíše inspirován judikaturou NSS k zákonu č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, (zejm. usnesení NSS ze dne 4. 7. 2006, č.j. Vol 66/2006-105, publikované pod č. 948/2006 Sb.NSS a potvrzené usnesením pléna ÚS ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 73/06). Právní úprava soudního přezkumu voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (a též voleb do Evropského parlamentu a nově volby prezidenta republiky) je v tomto směru specifická, neboť tyto zákony upravují pouze možnost podání návrhu na neplatnost volby kandidáta. Výklad přijatý NSS a aprobovaný ÚS proto v tomto zvláštním případě musel v zájmu ústavně konformního výkladu dovodit napadnutelnost voleb jako celku i prostřednictvím návrhu formálně pojatého jako návrh na neplatnost volby kandidáta, materiálně však se stejnými důsledky jako v případě napadení voleb. V situaci neplatnosti voleb byl totiž NSS připraven vyslovit neplatnost volby všech kandidátů. Ve výsledku by tak bylo v souladu s ústavněprávními požadavky dosaženo právě nutnosti opakování voleb, a to i když zákon formálně s výrokem soudu zneplatňujícím volby nepočítá (s přihlédnutím k současnému znění s. ř. s. by navíc bylo namíste využít fakultativnosti postupu podle § 90 odst. 4 s. ř. s., tj. určit kandidáty, kteří byly skutečně zvoleni). Uvedený postup však není vhodné zobecňovat a vztahovat jej i k jiným případům volebního přezkumu (volby krajské, obecní a senátní), které počítají s možností přímého a odstupňovaného zásahu soudu.

V rámci takto vymezeného právního názoru Krajského soudu v Praze byl posouzen nyní podaný návrh, přičemž soud dospěl k závěru, že je zpochybňován pouze proces přepočtu udělených hlasů na mandáty do zastupitelstva Středočeského kraje. Podle obsahu se tak jedná o návrh na neplatnost volby kandidáta, neboť navrhovatel netvrdí nic, z čeho by bylo nutné dovozovat potřebu opakování voleb či hlasování. Navrhovatel konkrétně poukazuje na fakt, že jím preferované kandidátce (jež nezískala mandát) nebyl přičten preferenční hlas udělený navrhovatelem. Takový návrh není pochopitelně návrhem na neplatnost volby této kandidátky, neboť ta nebyla vůbec zvolena a navrhovatel ani necílí na zpochybnění jejího eventuálního mandátu. Naopak z předložených argumentů lze dovodit, že se domáhá, aby soud případně rozhodl o tom, že tato kandidátka byla zvolena na základě přidělených preferenčních hlasů, tj. výroku podle § 90 odst. 4 s. ř. s. Takový požadavek však při předem daném počtu mandátů v zastupitelstvu kraje znamená zároveň zpochybnění volby jiného kandidáta. Z právní úpravy zakotvující algoritmus přepočtu získaných hlasů voličů na získané mandáty v zastupitelstvu kraje lze jednoznačně dovodit osobu kandidáta, jehož volba je argumenty navrhovatele zpochybněna.

Podle § 43 odst. 6 a 7 volebního zákona, v rámci jednotlivých politických stran, politických hnutí a koalic případnou mandáty kandidátům podle pořadí, jak jsou uvedeni na hlasovacím lístku. Jestliže však některý z kandidátů získal takový počet přednostních hlasů, který činí nejméně 5 % z celkového počtu platných hlasů odevzdaných pro tuto politickou stranu, politické hnutí nebo koalici v rámci kraje, případně mandát přednostně tomuto kandidátu.

Smyslem přednostních (preferenčních) hlasů je umožnit voličům, aby mohli docílit zvolení i takového kandidáta, který je zařazen na kandidátní listině na jinak nevolitelném místě (volební strana nezískala ve volbách tolik mandátů, aby se dostalo i na jeho pořadové číslo). Účinkem užití preferenčních hlasů je to, že kandidát, který získal dostatečný počet preferenčních hlasů, získá mandát za danou volební stranu jako první a teprve poté přijdou na řadu voliči nedostatečně upřednostnění kandidáti podle jejich pořadí na kandidátce. Ve výsledku tedy každý takto upřednostněný kandidát vytlačí z volitelných míst jednoho neupřednostněného kandidáta, a

to logicky toho, který by jinak získal poslední mandát připadnuvší volební straně. Pokud tedy navrhovatel má za to, že jeho preferenční hlas nezvolené kandidátce nebyl započten a tím měl být dotčen volební výsledek, znamená to, že napadá zvolení posledního kandidáta, který za danou volební stranu získal mandát na základě svého pořadí na kandidátní listině. Pokud by totiž navrhovatelem preferovaná kandidátka získala potřebný počet přednostních hlasů, tento kandidát by na mandát již nedosáhl. Na jiné kandidáty téže strany ale ani jiných stran by naopak dodatečné započtení přednostních hlasů vliv nemělo.

Proto soud za odpůrce ve smyslu § 90 odst. 2 věty poslední s. ř. s. považoval vedle Krajského úřadu Středočeského kraje jakožto příslušného volebního orgánu jen pana M. K., který získal dle výsledků vyhlášených státní volební komisí za KSČM mandát jako 19. kandidát na kandidátní listině, tj. poslední v pořadí, když na 20. kandidáta na kandidátní listině se již mandát nedostal. Pokud by totiž Ing. D. T., CSc., získala na základě preferenčních hlasů mandát v krajském zastupitelstvu, odpůrce č. 2 by mandát vůbec nezískal.

Krajský úřad se k podanému návrhu vyjádřil tak, že z výsledků hlasování v dotčeném volebním okrsku vyplývá, že kandidátka č. 67 dle zápisu o výsledcích hlasování ve volebním okrsku č. 8 podepsaného všemi členy okrskové volební komise žádný preferenční hlas nezískala. Šest hlasů bylo přitom posouzeno jako hlasy neplatné. Dále pak krajský úřad uvedl, že žalobcem namítaný jeden preferenční hlas by nemohl mít vliv na získání mandátu pro kandidátku č. 67 a poukázal přitom na 5 % hranici pro uznání preferenčních hlasů a na skutečnost, že odpůrce č. 2 získal v rámci celého kraje více preferenčních hlasů než tato kandidátka.

Odpůrce č. 2 uvedl, že k volební stížnosti nemá co dodat, neboť nebyl přítomen žádnému sčítání volebních výsledků.

Jak vyplývá z ustálené judikatury (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu [dále jen "NSS"] ze dne 2. 7. 2004, č.j. Vol 6/2004-12, publikované pod č. 354/2004 Sb.NSS) a ze samotného smyslu soudní kontroly voleb, základními předpoklady vyhovění tomuto typu volební stížnosti jsou – v obecné rovině – především tři následující:

- (1.) protizákonnost, tzn. porušení některých ustanovení volebního zákona, popř. zákonů souvisejících;
- (2.) vztah mezi touto protizákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno volební stížností a
- (3.) zásadní intenzitu této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volbu předmětného kandidáta. Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, nebyl by tento kandidát zřejmě vůbec zvolen. Zjednodušeně řečeno tedy tato intenzita způsobuje "zatemnění" volebních výsledků, tzn. jejich zásadní zpochybnění.

V projednávané věci tak je nutno především konstatovat, že navrhovatel v podstatě nezpochybňuje volbu některého konkrétního kandidáta a svoji argumentaci omezuje na nepřihlédnutí k jeho přednostnímu hlasu. Při hodnocení uplatněné námítky navrhovatele je nutno vycházet ze skutečnosti, že při volbách do krajských zastupitelstev se zákonodárce rozhodl pro tzv. vázané kandidátní listiny (oproti možnosti přísně vázané či naopak volné kandidátní listiny). To znamená, že každý volič disponuje pouze jedním hlasem, který odevzdává pro příslušnou volební stranu (tzn. pro politickou stranu nebo koalici politických stran), což se projevuje zejména v tom, že při aktu hlasování vloží do úřední obálky a následně i do volební schránky jeden hlasovací lístek. Na tomto hlasovacím lístku však může zakroužkováním pořadového čísla nejvýše u čtyř kandidátů vyznačit, kterému z kandidátů dává přednost (§ 32 odst. 1 volebního zákona).

Při následném zjišťování výsledků voleb je rozhodné, kolik obdržela každá volební strana hlasů, přičemž přednostní (preferenční) hlasy se uplatní teprve tehdy, pokud politická strana překročí uzavírací klausuli ve výši 5 % z celkového počtu odevzdaných platných hlasů (volební zákon zde velmi nepřesně hovoří o postupu do skrutinia, § 43). Přitom k přednostním hlasům se ani v tomto případě nepřihlíží automaticky, nýbrž pouze tehdy, jestliže některý z kandidátů získal takový počet přednostních hlasů, který činí nejméně 5 % z celkového počtu platných hlasů odevzdaných pro tuto volební stranu (§ 43 odst. 7 volebního zákona).

Z volební dokumentace si soud od Městského úřadu P. vyžádal zápis o průběhu a výsledku hlasování ve volebním okrsku č. 8 v městě P.. Tento zápis včetně 18 listů příloh – výsledků hlasování pro politické strany, politická hnutí a koalice ve volebním okrsku – je podepsán všemi pěti členy pětičlenné volební komise i zapisovatelkou a neobsahuje žádné výhrady či námitky proti obsahu zápisu. Není uvedeno ani to, že by někdo odmítl zápis podepsat.

Údaje na přílohovém listu č. 7 o výsledcích hlasování pro KSČM uvádí, že pro tuto stranu ve volebním okrsku hlasovalo 73 voličů, přičemž kandidátka č. 67 neobdržela žádný preferenční hlas. V tomto volebním okrsku nezískal žádný přednostní hlas ani odpůrce č. 2. Podle zápisu (ve shodě s údaji na volebním serveru) bylo do výpisu ze stálého seznamu voličů pro tento okrsek zapsáno 786 osob. Úřední obálky byly vydány 293 voličům, všechny obálky byly odevzdány, avšak platných hlasů bylo pouze 287.

V projednávané věci z oficiálních výsledků voleb do krajských zastupitelstev konaných ve dnech 12. a 13. 10. 2012 (publikovaných sdělením Státní volební komise pod č. 337/2012 Sb.; příslušná částka Sbírký zákonů byla rozeslána dne 15. 10. 2012) a shodně z údajů na volebním serveru www.volby.cz soud dále zjistil, že KSČM získala ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje celkem 71.975 hlasů (20,57 %). Ing. D. T., CSc., přitom získala v celém Středočeském kraji celkem 266 přednostních hlasů, odpůrce č. 2 získal 505 hlasů.

Pětiprocentní podíl ze 71.975 hlasů představuje číslo 3.598,75, tj. kandidát, který by ve Středočeském kraji měl za KSČM získat mandát na základě přednostních hlasů, by musel těchto hlasů získat nejméně 3.599. Takový počet hlasů nezískal žádný kandidát KSČM ve Středočeském kraji. Ing. D. T., CSc., by pro své zvolení musela získat oproti hlasům zaznamenaným ve vyhlášených výsledcích voleb o 3.333 přednostních hlasů více.

Z uvedených zjištění soudu je zjevné, že na této skutečnosti nemohlo nic změnit ani případně zjištěné pochybení okrskové volební komise č. 8 ve městě P.. I v tom nejnepravděpodobnějším případě, kdy by do volební místnosti přišlo všech 786 zapsaných voličů a všichni by jednomyslně zvolili KSČM a dali preferenční hlas kandidátce č. 67, tj. Ing. D. T., CSc., nepomohlo by to této kandidátce přesáhnout 5 % práh a získat mandát. Ani případné vady při započtení přednostních hlasů pro tuto kandidátku v daném volebním okrsku tak nemohly žádným způsobem zpochybnit mandát odpůrce č. 2 (a s ohledem na počty získaných preferenčních hlasů v celém kraji ani jakéhokoliv jiného kandidáta KSČM).

Za daných okolností tedy podaná volební stížnost nebyla způsobilá zpochybnit výsledek volby kandidáta - odpůrce č. 2. Tím že volební stížnost již od počátku nebyla způsobilá naplnit podmínku tvrzené zásadní intenzity protizákonnosti ve volebním procesu, bylo již nadbytečné a odporující zásadě hospodárnosti přikračovat k vlastnímu přepočítání hlasovacích lístků v dotčeném volebním okrsku. Již na základě tvrzení obsažených v návrhu soud dospěl k závěru, že podaná volební stížnost nemůže být úspěšná.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud podaný návrh zamítl, a to aniž by bylo nutné nařizovat jednání (§ 89 odst. 5 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 93 odst. 4 s. ř. s. nemá na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.
Toto usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

V Praze dne 6. listopadu 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová